

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **A. S.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016, č. j. OAM-451/ZA-ZA11-ZA15-2016, **t a k t o** :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 1. 6. 2016 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobce namítal, že správní orgán nevzal v jeho případě dostatečně v úvahu, že k Polské republice nemá žalobce žádné bližší vazby, v ČR má naopak známé a je pro něho cílovou zemí. Současně žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 19. 7. 2016, žádosti nevyhověl.

Žalovaný pak ve svém písemném vyjádření ze dne 29. 7. 2016 reagoval na žalobní námitku žalobce, uvedl, že postupoval v řízení zákonným způsobem a v souladu s Dublinským nařízením, žalobce dne 11. 5. 2016 poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že z vlasti vycestoval 5. 5. 2016 přes Polskou republiku nelegálně, v nákladním prostoru kamionu. Vyřizoval si české vízum, ale neměl možnost se vrátit domů pro cestovní pas, proto zvolil tento způsob cesty. Důvodem jeho žádosti je tlak ze strany milice, která jej pronásleduje již asi šest měsíců, hrozili mu, že půjde do vězení až na osm let. Dne 11. 5. 2016 byl s žalobcem proveden pohovor, žadatel uvedl, že v ČR žádá o azyl, neboť tu má známé, kteří tu již několik let bydlí. Nelegální způsob příjezdu zvolil, neboť má známého, který jezdí kamionem do zemí EU. Žádné doklady totožnosti u sebe nemá, protože v době, kdy se rozhodl odjet, hlídala milice jeho dům. Sestra by mohla jeho doklady zaslat, ale milice asi dům hlídá. Pro vycestování si vyřizoval české vízum, měl jej v rukou ve vízovém centru, pas mu vrátili v Minsku, ale původně byl zasílán do Moskvy. Poučení o tom, že pokud má vízum jiné, než české, čímž by byl za jeho žádost o azyl odpovědný jiný stát, četl. Správní orgán poté kontrolou systému v NS-VIS dospěl k závěru, že jmenovaný nebyl držitelem žádného pobytového oprávnění vydaného ČR, požádal Polskou republiku o ověření údajů a dne 18. 5. 2016 obdržel informaci, že jmenovaný byl držitelem schengenského víza vydaného Polskou republikou č. POL007765368 s platností od 25. 4. 2016 do 24. 7. 2016 s 30 dny pobytu. Z uvedeného důvodu pak bylo nezbytné, aby žalovaný aplikoval kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle tohoto ustanovení je příslušným státem k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany Polská republika. 20. 5. 2016 požádal správní orgán Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dne 31. 5. 2016 žalovaný obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k tomuto posouzení. Podle čl. 18 cit. Nařízení je tak Polská republika povinna převzít žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost, kterou podal v České republice. Rozhodnutí správního orgánu je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný se zabýval tím, zda v případě Polské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že v zemi dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto směru správní orgán uvádí, že Polská republika je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Pokud by se během pobytu žalobce v této zemi vyskytly problémy, má možnost obrátit se na příslušné tamní orgány či instituce s žádostí o pomoc. Případ

žalobce byl posouzen individuálně, pokud pak jde o naplnění požadavků Listiny základních práv EU, odkazuje žalovaný na právní názor, vyjádřený v rozsudku KS Praha čj. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015: „K diskrečnímu oprávnění dle čl. 17 nařízení č. 604/2013 je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Konečně, žalovaný poukazuje na obecné žalobní tvrzení žalobce a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že 11. 5. 2016 žalobce poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že je narozen 7. 10. 1984, je státním občanem Běloruska, vyznání pravoslavné, je ženatý, bezdětný, naposledy bydlel v Pinsku, do ČR přijel nelegálně nákladním autem 6. 5. 2016. Má české vízum asi z 10. 4. 2016 – vízové centrum v Minsku, toto nepoužil, má doklady doma. Ve vlasti na něho vyvíjela tlak milice, asi šest měsíců, hrozili mu, že půjde na osm let do vězení. V rámci pohovoru dne 14. 3. 2016 žalobce uvedl, že má v ČR známé, kteří tu bydlí již několik let. Pro nelegální způsob cestování měl jen jednu variantu, má známého, který jezdí kamionem do států EU, v daném případě jel nějak přes ČR. Žalobce nemá doklady, neboť když se rozhodl odjet, jeho dům hlídala milice, rozhodl se, že se pro doklady nevrátí. Neví, jak zařídit doložení dokladů, bydlí sám, snad by mohl zavolat sestře nebo rodičům. Vyřídil si české vízum, ve vízovém centru ho dostal, pas mu vrátili v Minsku. Možná má nějaké kopie pasu v Praze, když pobýval v ČR v loňském roce. Je poučen o tom, že o azyl musí žádat ve státě, jehož má vízum. K hrozbě vězení uvedl žalobce, že v r. 2015 dostal nabídku práce, cestoval po městech v Bělorusku a prováděl průzkum kvůli životu ve vlasti, průzkum měl tři otázky, a to vztah k státním orgánům Běloruska, vztah k příjmům a kvalita života ve vlasti. Průzkum měl proběhnout mezi lidmi různého věku, v Bělorusku je 6 oblastí, žalobce měl na starosti centrální město a několik největších měst a menší. Za měsíc měl mít sto dotazníků, měl zapsat odpovědi a lidi, kteří chtěli více mluvit o životě. Takoví lidé se našli, ti měli dostat dotazník. Mluvili o kladech i záporech, do 25. každého měsíce měl žalobce předat dotazník. Kvůli své běžné práci často cestoval po Bělorusku, bylo to snadné a zároveň zajímavé. Otázky se staly zajímavými i pro policii. V prosinci 2015 byl žalobce v nemocnici, tam ho poprvé navštívila policie. Předtím, když byl v ČR, volali rodiče, že se po něm ptali. V ČR byl, protože chtěl cestovat do Grenady, ale nevyšlo to. Za práci dostal zaplacené paragony za bydlení, cestu a stravu. Měl vlastní firmu, kupoval náhradní díly pro nákladní vozy, traktory – zemědělskou techniku a tyto prodával menším firmám. Policii zajímalo, kdo průzkum organizuje, žalobce pouze věděl, že jde o firmu z Minsku, jeden člověk měl blogy na internetu, v nich využíval informace z průzkumu. Policista žalobci vyhrožoval, že bude mít velké potíže. Na Nový rok jel žalobce po městě, zastavila ho dvě auta

s policisty, řekli, že auto je kradené, ale on ho měl již dva roky. Auto mu sebrali, nedali mu ani žádné potvrzení, podal si žalobu. Na prokuratuře na tom pracoval určitý inspektor, a když za ním zašel, zjistil, že se jedná o člověka, který za ním byl v nemocnici, byl výslech, bylo jasné, že tento člověk to zajistil. Řekl mu, že je to teprve začátek, o tři týdny později mu auto vrátili. Ten den ale dostal dopis z finančního úřadu, že jeho společnost nemůže dál pokračovat v obchodě, na úřadu mu řekli, že firma je zavřená na příkaz policie. Mluvil s inspektorem, ale za půl hodiny přišel zase ten původní, žalobce odešel, druhý den jel na prokuraturu do Minsku, tam mu řekli, aby čekal na odpověď, ale žádná nepřišla, místo toho přišli tři policisté a odvedli ho na policii, tam ho tři dny drželi. Chtěl odjet do zahraničí a zařizoval si vízum, cestou k babičce ho zastavila policie, opět ten samý inspektor mu řekl, že je z něho již unavený, že když nechce žalobce spolupracovat, že ho zabije. Vytáhl z kapsy balíček s nějakým bílým práškem a dal mu tři dny, pak že ho vytáhne z jeho kapsy. Dva týdny byl žalobce u známého a pak odjel. Hrozil mu osmi lety, za to, že nechce říct, kdo průzkum organizuje a s kým spolupracuje. Ve spise se dále nachází informace o vízu Polské republiky ze dne 18. 5. 2016.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání, žalobci se nepodařilo doručit vyjádření žalovaného na jedinou známou adresu jeho pobytu v PoS v Kostelci nad Orlicí, ve spise je záznam z databáze MV, že žalobce má od 1. 7. 2016 vyznačen svévolný odchod z PoS.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v

nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat.**

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny, požívající mezinárodní ochrany a proto na něho **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.**

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobce **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jeho případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č.

810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Správní orgán v napadeném rozhodnutí uvádí, že na základě informací z pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 11. 5. 2016 a kontrolou informací v NS-VIS systému dospěl k závěru, že žalobce nebyl držitelem žádného pobytového oprávnění vydaného Českou republikou, na základě těchto skutečností pak požádal Polskou republiku dne 12. 5. 2016 o ověření údajů, zda žalobce nebyl držitelem jednoho z pobytových oprávnění vydaným Polskou republikou. Dne 18. 5. 2016 pak žalovaný obdržel informaci, že dotýčný byl držitelem schengenského víza vydaného Polskou republikou č. POL007765368 s platností od 25. 4. 2016 do 24. 7. 2016 s 30 dny pobytu. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Podle čl. 18 nařízení je pak členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Polská republika je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na vydané vízum Polskou republiku žalobci a dobu jeho trvání, je Polská republika státem, příslušným pro věcné projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Polská republika se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobce i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Polská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobce

o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobce se může s případnými problémy obrátit na polské policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobce neposkytl žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Polské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Krajský soud se za daného stavu věci nemohl zabývat námitkami žalobce o tom, že má v ČR známé, neboť, jak uvedeno výše, k věcnému projednání udělení mezinárodní ochrany žalobci není kompetentní.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobcem, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 8. srpna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně